

РЕШЕНИЕ

№ 23141

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3745** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 98 ал. 2 от АПК и във връзка със Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП). Образувано е по жалба на „Боев 93“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от Д. Б., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 4, срещу Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458#26 от 07.08.2024 . издадено от зам. изп. директор на ДФ “Земеделие“ за оторизация и изплатено финансово подпомагане по мярка 11 “Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 за кампания 2016 г. с което е отказано финансово подпомагане за земеделски площи в парцели с № 54287-53-2 и 54287-53-2-1 в размер на 3432.66 лв.

Жалбоподателят в жалбата си, в съдебно заседание и в писмени бележки по делото, чрез процесуалния си представител излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорваният акт и сочи, че същият е постановен при неправилно прилагане на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Соци, че със същото трето по ред и е в неизпълнение на постановените решение № 3456/23.05.2022г. по адм. дело № 4092/2021г. на АССГ, потвърдено с решение № 3119/23.03.2023г. по адм. дело № 6187/2022г. по описа на ВАС. Твърди се още, че административният орган е допуснал нарушения на чл.35 и чл.36 от АПК при издаването на акта. Моли оспорваният акт да бъде отменен изцяло. Претендира разноски по делото.

Ответникът по жалбата – Зам. изпълнителен директор на ДФ “Земеделие“, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли обжалваният акт да бъде оставен в

сила като правилен и законосъобразен. Моли съда, при отхвърляне на жалбата да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ДФЗ.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е подал заявление за подпомагане 2016 г. с Уникален идентификационен номер УИН 22/300616/65808 от 18.05.2016 г./л.51-78 от делото/По мярка 11 “Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 за кампания 2016 г. дружеството е засяло в парцели с № 54287-53-7-1 и 54287-53-2-2 култура „люцерна“. Тъй като добивът бил незначителен, след 30.09.2016 г. дружеството предприело разораване на парцелите на 01.11.2016 г.

На 07.11.2016 г. е извършена проверка на място от служител на РТИ-С., който в контролния лист е записал, че парцели с № 54287-53-7-1 и 54287-53-2-2 са разорани и са под угар без заплевяване. В протокола представител на дружеството е написал възражение, че засадената люцерна през м.05.2016 г. е била почти изцяло унищожена от плевелите и е дала много нисък добив, което е дало основание на производителя след изтичане на стопанската година да разоре парцелите, но това не може да се приеме за унищожаване на култура. Също така пълномощника е декларирал, че дружеството ще спази плана за сеитбообръщение и на пролет/ до края на м.04.2017г./ като отново ще засее люцерна.

На 13.12.2016 г. от ДФ “Земеделие“ до управителя на дружеството е изпратено Уведомително писмо с изх.№ 01-222-2600/903 с което е посочено, че при проверката са констатирани несъответствия и е дадена възможност за възражения. На 28.12.2016 г. в указания срок управителят на дружеството е депозирал възражения срещу констатациите, съдържащи се в контролния лист /л.10 от делото/. С уведомително писмо от 01.02.2017 г. на жалбоподателя е посочено, че при извършената допълнителна административна проверка в информационната система на ДФ “Земеделие“ не са констатирани различия от посоченото в контролния лист от извършената проверка на терен.

С Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458 от 12.11.2018 г. издадено от зам. изп. директор на ДФ “Земеделие“ за оторизация и изплатено финансово подпомагане по мярка 11 “Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 за кампания 2016 г. е отказано финансово подпомагане за земеделски площи в парцели с № 54287-53-1 и 54287-53-2-2 в размер на 3432.66 лв. на дружеството

УП с изходящ номер № 02-220-2600/3458 от 12.11.2018 г. е отменено и върнато за ново произнасяне от ДФЗ с решение № 2677/28.05.2020г. г. на АССГ, 49 състав по административно дело № 629/2019 г., потвърдено с решение № 13407/29.10.2020 г. на ВАС по административно дело № 8118/2010 г.

С Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458 от 15.03.2021 г. издадено от зам. изп. директор на ДФ “Земеделие“ отново последвал отказ от финансово подпомагане. Последното отменено и преписката върната за ново произнасяне от ДФЗ с решение № 3456/23.05.2022г. на АССГ, 16 състав по административно дело № 4092/2021г., потвърдено с решение № 3119/23.03.2023г. на ВАС по административно дело № 6187/2022 г. по описа на ВАС.

В изпълнение на последното съдебно решение на 07.08.2024г. е издадено оспореното в настоящото производство писмо, видно от което зам. - изпълнителният директор на ДФЗ отново е отказал финансово подпомагане.

За да постави отказа административния орган отново е изложил мотиви, че във връзка със заявление с УИН: 22/300616/66808 е извършена проверка на място, на която кандидатът е

присъствал лично и оказал необходимото съдействие. Отбелязано е, че всички парцели са обходени, като са приложени снимки на парцелите, както и снимки на GPS в работен режим. Идентично с предното писмо е посочено, че са проверени документи от сертифициращото лице, дневник за растителна защита и дневник на стопанството. Установено е, че парцели с номера 54287-53-7-1 и 54287- 53-2-2 са разорани и са под угар, без заплевяване. В оспореното писмо е направена констатация, че е установена площ на парцел с установена унищожена култура, за която земеделският стопанин не е информирал ДФЗ в определения 15-дневен срок и не е предоставил документи, съгласно чл. 32 от Наредба 4 за прилагане на м.11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 и Методика за намаляване и отказване на плащанията по м. 11 „ВЗ“ от ПРСР 2014-2020, утвърдена на основание чл. 13 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на м.11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 г. За втори пореден път е направен извод, че е налице унищожаване на декларираната култура върху заявени за подпомагане парцели с № 54287-53-7-1 и № 54287-53-2-2, за което обстоятелство земеделският стопанин не е информирал ДФЗ в 15-дневния срок и не е предоставил документи, съгласно чл.32 от Наредба №4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 г. идентично с предишния път, административния орган направил заключение, че за увредената площ не се отпуска финансово подпомагане и се счита за наддекларирана, съгласно Методика за намаляване и отказване на плащанията по м. 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020“, утвърдена със Заповед № РД 09-144 от 23.02.2017 г., издадена от Министъра на земеделието и храните.

Като част от уведомителното писмо са включени и две таблици , отново с идентично с отмененото с влязло в сила решение 3456/23.05.2022г. на АССГ, 16 състав по административно дело № 4092/2021г., Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458 от 15.03.2021 г. издадено от зам. изп. директор на ДФ “Земеделие“.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка и тези в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срок от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

По силата на чл. 11а, т. 1 и 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) решенията по заявки за плащане по схеми и мерки за подпомагане Общата селскостопанска политика се вземат от разплащателната агенция, а съгласно чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП изпълнителният директор на ДФЗ е изпълнителен директор на Разплащателната агенция. Оспореният по настоящото дело акт - Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458#26 от 07.08.2024 г., е издадено от компетентен орган - зам. изпълнителен директор на ДФЗ - П. С., на когото са делегирани съответни правомощия, по реда на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, въз основа на нарочно издадена заповед с № 03-РД/3206/24.07.2023г. на изпълнителния директор на ДФЗ. Доколкото процесното уведомително писмо се явява издадено в резултат на цитираното влязло в сила решение на АССГ, съдебната проверка в случая обхваща спазването на дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. От отговора на този въпрос зависи прецедента дали е налице противоречие с влязло в сила решение по смисъла на чл.177, ал.2 АПК.

По отношение съответствието на оспорения акт с указанията, дадени от съда с решението

по делото съдът намира, че оспореният акт се явява издаден в противоречие с влязлото в сила решение по адм.д. № 4092/2021г. и това е основание за обявяване на неговата нищожност съгласно чл.177, ал.2 от АПК. Неизпълнението на посочените указания на съда за втори пореден път засяга оспорения акт като цяло, тъй като направените констатации са с неясно изложение на фактическите основания, въз основа на които е постановен. От съдържанието на оспореното писмо не се установява и въз основа на кои правни основания е издаден същия, тъй като видно от съдържанието на УП, е налице бланкетно цитиране на разпоредби от приложимите в случая нормативни актове, като конкретни констатации, които да бъдат обвързани с посочването на конкретна хипотеза, респективно описание в какво състои нарушението на съответна правна норма.

Действително в оспореното писмо административния орган е конкретизирал коя от хипотезите на чл. 32 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. намира за приложима в случая, а именно че е унищожаване на декларираната култура върху заявени за подпомагане парцели, която предвижда задължение за земеделския стопанин да уведоми писмено ДФЗ – РА, в срок от 15 работни дни от настъпване на събитието, като представят копие от документ от съответния компетентен административен орган, но посоченото не освобождава от задължението за излагането на точни и ясни мотиви. И в третото поред писмо не става ясно защо в колона 5 към първата таблица е посочено, че е установено, че парцели с номера 54287-53-7-1 и 54287- 53-2-2 са разорани и са под угар, без заплевяване, което по същество представлява трета хипотеза на чл. 32 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г., която в случая се явява неприложима, доколкото касае единствено пасища, каквито процесните парцели не представляват. Видно от заявлението за подпомагане е декларирана код на дейността БРП1 – за биологично растениевъдство в преход – за полски култури, включително фуражни, съгласно Приложение 1 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 „Биологично земеделие“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г (Наредба № 4/2015 г.) и по-конкретно за парцели с № 54287-53-7-1 и 54287-53-2-2 е декларирано засяване на люцерна. Видно от Приложение 1 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. пасищата са включени в код на дейността БРП2 – за биологично растениевъдство в преход – постоянно затревени площи (ливади и пасища) и код БРП11 - за биологично растениевъдство – постоянно затревени площи (ливади и пасища).

Видно от колона 10 към таблица две от оспорения акт е преповторен извода на административния орган от предходното УП, че се касае за неспазване на изисквания за управление на заявената от кандидата дейност, които са били установени чрез извършени административни проверки, проверки въз основа на предоставената информация на ДФЗ - РА от външни институции съгласно чл.49 от Наредба № 4 от 24.02 2015 г., както и чрез проверка на място от Технически инспекторат към Разплащателната агенция, назначена със заповед № 328853.

Съгласно чл.13 от Наредба №4/2015 г., в случаите когато при проверка на място или административни проверки се установи, че за съответните парцели, пчелни семейства или животни не са спазени базовите изисквания съгласно приложение № 2, минималните изисквания за торене и използване на продукти за растителна защита съгласно приложение № 3 и изискванията по управление, плащанията за биологичните дейности се отказват или намаляват съгласно Методика, утвърдена от министъра на земеделието, храните и горите. На това основание е и издадената Заповед № РД 09-144/23.02.2017 г. на министърът на земеделието, храните и горите, с която е утвърдена Методика за

намаляване и отказване на плащания по мярка 11 „Биологично земеделие“ по ПРСР 2014-2020 г. (Методиката), която по силата на заповедта за утвърждаването се прилага за заявления, подадени през кампания 2016 г. Раздел V от Методиката касае намаления при неспазване на базови и изисквания по управление за направлението по мярка 11, като за направление „Биологично растениевъдство“ са предвидени буква А „Базови изисквания“ и буква Б „Изисквания за управление“. В Методиката – раздел V, Направление „Биологично растениевъдство“ – А) Базови изисквания, е посочено, че: при неспазване на базови изисквания на конкретен парцел, намалението се прилага към установената площ на парцела. Когато е констатирано неспазването на поне едно базово изискване, установената площ на парцела се счита за неизбираема за подпомагане и се изключва от избираемата обща площ, без да се счита за наддекларирана. Когато в следствие на нанесена вреда от трети лица бъде унищожена културата върху заявен за подпомагане парцел или част от него и земеделският стопанин е информирал ДФЗ в 15-дневен срок, определен в чл. 32 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014- 2020 г., финансова помощ за площта не се отпуска, като тази площ не се счита за наддекларирана. В Методиката – раздел V, б. а Направление „Биологично растениевъдство“ – Б е посочено, че неспазени изисквания по управление са - 1. при установени парцели, които не се контролират от контролиращото лице, процентът на намаление е 100% за БЗС-то и 2. - неспазване на изискванията на Регламент (ЕО) №834/2007 г. на Съвета от 27 юни 2007г., относно биологичното производство и етикирането на биологични продукти и за отмяна на Регламент (ЕИО) 2092/91, L 189 от 20.07.2007 г. и Регламент на Комисията (ЕО) №889/2008 от 5 септември 2008 г. за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) №834/2007 г. на Съвета относно биологичното производство и етикирането на биологични продукти по отношение на биологичното производство, етикирането и контрола (ОВ, L 250 от 18.09.2008 г.) на целия блок на земеделското стопанство.

Предвид горното, в случая неспазването на изискването по чл. 32 от Наредба №4/2015 г. е отнесено към базовите изисквания, а не както в противоречие с постановеното по адм. дело № 4092/2021г. по описа на АССГ административния орган отново е приел в колона 10 от таблица две, че се касае за неспазване на изискванията за управление.

Следва да се обърне внимание и на обстоятелството, че в чл. 13 Наредба № 4/2015 г. е предвидена възможност за отказ или намаление на плащанията за биологичните дейности при неспазени изисквания за управление. Това е предоставено при условията на оперативна самостоятелност на административния орган, тъй като изрично е посочено, че ДФЗ-РА може да намали размера на финансовата помощ. След като на преценката на административния орган е предоставена възможност да намали или да не намали размера на финансовата помощ, то изискването за мотивираност на административния акт включва излагане на изрични мотиви, поради които органът е постановил акт в хипотезата на една от предоставените му възможности. В случая такива мотиви отново липсват.

Съответствието на акта с материалния закон и неговата цел следва да бъде преценено при тълкуване чл.177, ал.2 във връзка с чл.173, ал.2 от АПК. При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни

последници, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последници, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последници, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани“ /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС, ОСК/.

Между страните не се спори, че процесното уведомително писмо е трето по ред и е издадено след връщане на административната преписка на компетентния орган в изпълнение на влязло в сила съдебно решение. Подлежи на изследване въпросът дали издаването на акта не е извършено в противоречие с дадените чрез тях задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Съгласно чл. 177, ал. 2 от ЗУТ „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни“, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.

Както се спомена по-горе съдът, при отмяната на предходното УП с решение по адм. дело № 4092/2021г. по описа на АССГ, 16-ти състав, подробно е изложил подробни мотиви, като вместо да съобрази приетото от съда, административният орган отново както в първоначалния акт, е преповторил съдържанието на същия.

Волята на съдебния състав е ясно и недвусмислено изразена, за да обвърже органа с издаването на нов акт с конкретно, предписано от решението, съдържание. Зам. – изпълнителният директор на ДФЗ е следвало да се съобрази с нея, а не да коментира въпроси, които вече са изяснени.

Предпоставка за приложението на разпоредбата на чл.177, ал.2 от АПК е волеизявлението на органа след влизане в сила на съдебното решение да е със същото съдържание като отменения, т.е. да е налице твърдение както в разпоредените права и задължения, така и във фактическото основание. Акт с различен от указания от съда предмет би могъл да бъде правомерно издаден единствено при настъпване на нов, правопроменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материално-правен порок на волеизявлението на органа. В случая не е осъществен факт от посоченото естество. Тук е моментът да се отбележи, че при новото произнасяне органът не действа в условията на оперативна самостоятелност, а на обвързана компетентност. Преценката за съдържанието на бъдещия акт, чието издаване е дължимо в тази хипотеза, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона. Преклудирано е правото на административния орган да твърди, че правилното тълкуване е друго, а извършеното от съда тълкуване- превратно и да не се съобразява с него по конкретното дело, върнато му като преписка за ново произнасян.

С оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от АПК, цитираното решение има сила на присъдено нещо между страните по делото, а в случаите, когато оспореният акт е отменен, съдебният акт има действие по отношение на всички. При наличието на тези обстоятелства и конститутивното действие на съдебното решение административният орган е следвало да зачете материалноправната промяна,

настъпила с влизане в сила на съдебния акт.

Независимо от това административният орган, при превратно упражняване на власт, е постановил оспорения акт в противоречие със съдебното решение и именно това незачитане на влязъл в сила съдебен акт и извършване на действия, които му противоречат водят до извода, че атакувания акт е нищожен, тъй като по аргумент от императивната разпоредба на чл.177, ал.2 от АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Като не се е съобразил с разпоредбата на чл.173, ал.2 АПК, административният орган е издал акт в противоречие с влязло в сила съдебно решение, което обуславя нищожността на уведомително писмо изх.№ 02-220-2600/3458#26/07.08.2024г. на Зам.-изпълнителния директор на ДФЗ.

В обобщение на изложеното съдът намира, че жалбата е основателна и Уведомително писмо следва да бъде обявено за нищожно на основание чл.177, ал.2 от АПК, а преписката следва да се изпрати на ответника за ново произнасяне по заявлението на „Боев 93“ ЕООД съгласно дадените указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III-то отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА за нищожно по жалбата на „Боев 93“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от Д. Б., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 4, Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/3458#26 от 07.08.2024 . издадено от зам. изп. директор на ДФ “Земеделие“ за оторизация и изплатено финансово подпомагане по мярка 11 “Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 за кампания 2016 г. с което е отказано финансово подпомагане за земеделски площи в парцели с № 54287-53-2 и 54287-53-2-1 в размер на 3432.66 лв..

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне при спазване дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: